El Cul del Pou | | Actualitzat el 19/12/2018 a les 12:07

Escenes de cine

DES DEL DIVAN. PEL DOCTOR LACETÃ€

Parlàvem el darrer mes d'"Amarcord" i la seva semblança manresana i repassant la història manresana en blanc i negre, i la seva transició al color, em venien a la memòria les diverses sales de cinema de la ciutat, vull dir les que he conegut, és clar. No és el cas d'enumerar-les totes, però si que cal esmentar que fent una recerca al web dels nostres cinemes, en l'homenatge als 120 anys de cinema a Manresa -juny de 2016- hi trobo a faltar el Goya, el cinema dels no tan rics de la meva infantesa i el més barat; de fet hi ha una explicació referent al cinema Modern que, diu, es trasllada al carrer de Sant Andreu el 1907, sense posar-hi el nom. Per oblit o perquè durant una època no feia fi anar-hi? I tenia fama de tenir petits habitants?

S'expliquen anècdotes d'aquesta sala. Que, amb els llums apagats, des de el primer pis es feien sorolls guturals similars a l'acció de vomitar, sorolls que anaven "in crescendo" mentre es llençava el contingut d'una paperina plena de cigrons o mongetes cuites cap a la platea. Els de baix a la platea identificaven el producte caigut amb contingut gàstric i el sidral posterior amb diàleg encès i viu entre els de dalt i els de baix recordava l'esperit de germanor toponímica que hi ha entre Vilassar de Dalt i de Mar.

"In illo tempore" es deia que la majoria de sales de cinema, o almenys les més grans, tenien un mateix propietari, a la vegada també propietari de la distribució de les bombones de gas butà, i altres negocis, ep! legals. De la capacitat de fer negoci del cap de la nissaga n'és un exemple el que em van explicar. Posem-nos en situació, segona meitat de la dècada dels 80 del darrer segle, epidèmia de persones amb dependència a la heroïna i una certa inseguretat als carrers a causa que els heroïnòmans necessitaven diners cada dia per mantenir el consum i evitar l'abstinència. Lloc, passeig de Pere III, davant del Kursaal, les vuit del vespre d'un dia d'hivern manresà. Una persona heroinodependent intimida i amenaça el patriarca demanant-li diners. El patriarca respon com cal dins la seva concepció de la vida, regatejant la quantitat de diners i esgrimint que no es pot presentar a casa i dir-li a la dona que no porta un ral, o més o menys... I se'n va sortir amb una rebaixa. El maneig de les relacions, de la subsistència i de la submissió acceptada inconscientment en el dia a dia.